

РЕШЕНИЕ

№ 343

гр. Бургас, 06.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на дванадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: ИВАН Г. ДЕЧЕВ

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разглежда докладваното от ИВАН Г. ДЕЧЕВ Търговско дело №
20222100900310 по описа за 2022 година

Производството е образувано по исковата молба на НАЦИОНАЛНА АГЕНЦИЯ ЗА ПРИХОДИТЕ против „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 102855294, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, ул. „Любен Каравелов“ № 5, ет.1, представлявано от управителя Димитър Стефанов Михалев.

Предявен е установителен иск за съществуването на следните парични вземания на ищеца – кредитор от ответното дружество в несъстоятелност в размер на общо 1 727 225,11 лева, неприети в производството по несъстоятелност на длъжника: 1. 802 456,24 лева – главници, включващи вземания за данъци по: 1.1. ревизионен акт № 021200771/31.05.2012 г., издаден от ТД на НАП – Бургас: - ДДС; - корпоративен данък; - данък върху дивидентите, ликвидационните дялове и доходите на местни и чуждестранни лица; - данък върху представителните разходи; 1.2. по справки – декларации в периода 15.11.2020г. – 14.10.2013г. – за ДДС за периода октомври 2010г. – септември 2013г.; 1.3. по декларации образец 6 за периода май 2011г. – юли 2014г. за ДДФЛ; 1.4. по декларация по чл.92 от ЗКПО от 31.03.2011г. – за корпоративен данък за 2010г.; 2. 924 768,87 лв. – лихви.

Ищецът с нарочна молба е уточнил претендираните вземания по основание и размер. Вземанията са описани в табличен вид, като са посочени размери на претендираните лихви за всяко парично задължение – до откриване на производството по несъстоятелност и след тази дата до предявяването на вземанията пред съда по несъстоятелността. Ищецът сочи, че по силата на чл.82, ал.1 от Закона за данъка върху добавената стойност данъкът е изискуем от регистрирано по този закон лице - доставчик по облагаема доставка. На основание чл.89, ал.1 от ЗДДС данъчно задълженото лице е длъжно да внесе данъка върху добавената

стойност в срок до 14-то число, считано от изтичането на месеца, за който той е дължим. Размерът на данъка се определя като данъчната основа се умножи по ставката на данъка /чл. 67, ал. 1 от ЗДДС/. Съгласно чл.5, ал. 1 от Закона за корпоративното подоходно облагане печалбите се облагат с корпоративен данък. На основание чл. 93 от ЗКПО /в редакцията му в сила към датата на възникване на предявените вземания за данъци по този закон/ данъчно-задълженото лице е длъжно да внесе корпоративния данък до 31.03 на следващата година на тази, за която е дължим. Размерът на данъка се определя като данъчната основа се умножи по ставката на данъка /чл. 6 от ЗКПО/. По силата на чл. 194, ал. 1 от ЗКПО с данък при източника се облагат дивидентите и ликвидационните дялове, разпределени (персонифицирани) от местни юридически лица в полза на чуждестранни юридически лица, с изключение на случаите, когато дивидентите се реализират от чуждестранно юридическо лице чрез място на стопанска дейност в страната и местни юридически лица, които не са търговци, включително на общини. По силата на чл. 204, ал. 1 от ЗКПО с данък върху разходите се облагат документално обосновани разходи, подробно изброени в разпоредбата. По силата на чл.25, ал.1 от Закона за данъците върху доходите на физическите лица облагаемият доход от трудови правоотношения е трудовото възнаграждение и всички други плащания в пари и/или в натура от работодателя или за сметка на работодателя, с изключение на доходите, посочени в ал.2 на същия член. На основание чл.65, ал.11 от ЗДДФЛ данъкът, който работодателят е задължен да удържа се внася до 25-о число на месеца, следващ месеца, през който данъкът е удържан. Авансовият данък за доходи от трудови правоотношения се определя от работодателя месечно на базата на месечна данъчна основа /чл.42, ал.1 от ЗДДФЛ/. Съгласно разпоредбата на чл.175 от ДОПК, за неплатените в сроковете за доброволно плащане публични вземания се дължи лихва в размер, определен в съответния закон. ДОПК не съдържа специални правила по отношение изчисляването размера на лихвата, поради което се прилагат специалните закони - Законът за лихвите върху данъци, такси и други подобни държавни вземания, в който е закрепено императивното правило, че за неплатените в сроковете за доброволно плащане данъци, такси, отчисления от печалби, вноски към бюджета и други държавни вземания от подобен характер се събират със законната лихва, която е основният лихвен процент плюс 10 пункта. Предявеният иск е с правно основание чл.694, ал.2, т.1 от Търговския закон /ТЗ/.

В срока по чл.367, ал.1 от ГПК писмен отговор представя само синдикът Мая Великова, който участва в производството по делото на основание чл.694, ал.4, изр.1 от ТЗ. Синдикът оспорва предявените искове, като прави възражение за изтекла погасителна давност. Сочи, че се претендират вземания за периода 2010г. – 2014г., възникнали преди откриването на производството по несъстоятелност, които са погасени поради изтичането на петгодишна погасителна давност.

В срока по чл.372 от ГПК ищецът представя допълнителна искова молба. Твърди, че синдикът не е легитимиран да предяви възражения за изтекла погасителна давност за вземанията от длъжника. Счита възражението за неоснователно и по същество, като се позовава на чл.171 и чл.172, ал.1, т.5 от ДОПК и твърди предприети действия по спиране

прекъсване на давността. Сочи и следващо спиране и прекъсване на давността – с предявяването на публичните вземания пред съда по несъстоятелността на основание чл.685а от ТЗ. С допълнителен отговор в срока по чл.373 от ГПК синдикът сочи, че има качеството на самостоятелна страна в производствата по чл.694 от ТЗ, в които участва в защита на всички участници в производството по несъстоятелност. Счита, че за изтеклата абсолютна погасителна давност по ДОПК синдикът и съдът следят служебно. Оспорва всички представени от ищеца писма, протоколи и обратни разписки. След уточняването на претенциите с молбата на ищеца от 30.01.2023г. ответникът и синдикът не изразяват становище.

Съдът намира иска за допустим. Претендираните от ищеца парични вземания се твърди да са възникнали преди откриването на производството по несъстоятелност на ответника на 08.04.2021г. Предявени са от ищеца и са включени в списък на неприети от синдика вземания, обявен в ТР на 02.02.2022г. Срещу неприемането на вземаното ищецът е подал възражение, оставено без уважение от съда по несъстоятелността с определение № 532/ 15.08.2022г. по т.д.№ 309/ 2020г. на Окръжен съд - Бургас, обявено в ТР на 15.08.2022г. Искът е предявен с изпращане по пощата на 29.08.2022г. - в преклузивния срок по чл.694, ал.6 от ТЗ вр. чл.62, ал.2 от ППК, изтичащ на 29.08.2022г.

При преценка на събраните по делото доказателства и като съобрази релевантните за случая законови разпоредби съдът достигна до следните фактически и правни изводи:

Исковете са частично основателни.

Видно от мотивите на съдебното определение на съда по несъстоятелността, с което са одобрени съставените от синдика списъци на предявените вземания и е оставено без уважение възражението на НАП срещу списъка на неприетите вземания относно публичните вземания от общо 1727225.11 лева, кредиторът НАП е предявил своите вземания с нарочна молба, пратена по пощата на 17.12.2021г.

С молбата са претендирани публични вземания за данъци, които са индивидуализирани с декларации, подадени от дружеството длъжник, а именно декларации образец 6 по ЗДДФЛ, декларации, подадени по ЗДДС, декларация, подадена по ЗКПО и влязъл в сила ревизионен акт. Касае се за справки декларации за ДДС за месеците октомври, ноември, декември 2010г., януари, февруари, март, април, август, ноември 2011г., февруари, март, юни и август 2012г., септември 2013г., декларации образец 6 за май 2011г., декември 2012г., януари, февруари, март, април, юни, юли, август, септември, октомври, ноември 2013г., януари, февруари, март, април, май, юни, юли 2014г., както и декларация за корпоративен данък по чл.92 ЗКПО за 2010г. Отделно е издаден и влязъл в сила ревизионен акт от 31.05.2012г., установяващ задълженията за ДДС и лихви върху тях, корпоративен данък и лихви върху тях, данък по чл.195 ЗКПО и лихви и данък по чл.204 ЗКПО и лихви.

Съдът приема за резонно изразеното в исковата молба становище на ищеца, че декларациите за дължимите данъци, след като са подадени от длъжника и той е определил размера им, удостоверяват неизгодни за подалото ги лице факти. Така че, като е подало

декларациите, дружеството извънсъдебно е признало размерите на дължимите от него данъци. С други думи, декларираните данъци се дължат от ответника в декларираните им размери.

Няма спор, че ревизионният акт е влязъл в сила, поради което данъците, установени в него, също са дължими от дружеството.

Следователно, дължат се ДДС за процесните месеци, авансово дължими данъци по чл.42 ЮДДФЛ, корпоративни данъци, данъци върху дивидентите, ликвидационните дялове и доходите на местни източници и данъци върху представителните разходи. Те са декларирани от длъжника и така той е признал дължимостта и размерите им. Останалите данъци, които не са декларирани от длъжника, са установени по основание и размер с ревизионния акт, влязъл в сила.

Изготвените счетоводни експертизи са дали заключение за размерите на дължимите публични вземания към НАП, като са отчетени извършените плащания. Вещото лице е изчислило, че всички публични вземания за данъци възлизат на общо 802456.24 лева. Доколкото данъците не са платени на падежа, дружеството е изпаднало в забава и дължи и мораторни лихви от общо 924766.71 лева.

Възражение за погасяване на сумите по давност е направено с отговорите на исковите молби, подадени от синдика. Ответникът-длъжник по несъстоятелността не е подал отговори в законните срокове. Неговият процесуален представител е направил възражение за давност едва в първото по делото заседание, т.е. несвоевременно, поради което възражението му е преклудирано и не следва да се разглежда по същество.

Според БОС, от своя страна синдикът не може да прави възражение за давност.

Исковете по чл.694, ал.1, ал.2 и ал.3 ТЗ са специални установителни иски, предоставени в полза на кредиторите и на длъжника, за защита на правото им да искат включване или изключване на вземане от списъка, одобрен от съда по несъстоятелността. Целта е да бъдат установени по съдебен ред съществуването или липсата на конкретно задължение на длъжника към конкретен кредитор. Исковото производство по чл.694 ТЗ, макар и да подлежи на разглеждане от съда по несъстоятелността /разглеждан от друг състав на съда/, представлява допълнително производство, което има обслужващо предназначение по отношение на основното, същинско производство по несъстоятелност. Касае се за установителен иск относно съществуването или несъществуването на релевантно за несъстоятелността вземане. Този иск е под режима на общия исков процес и по отношение на него важат правилата на състезателното исково производство. Разпоредбата на чл.694, ал.4 ТЗ въвежда изискването за задължителното участие на синдика в това производство. Но в това производство синдикът не участва като страна по материалното правоотношение. Законодателят е предвидил задължителното участие на синдика в това производство не като необходимост от защита на изразената от синдика позиция по приемане или неприемане на вземането, а като необходимост от действие на синдика в защита на общия интерес на всички участници в производството по несъстоятелност и конституирането му в това исково

производство е проявна форма на правомощието му по чл.658, ал.1, т.10 ТЗ – да уточнява кредиторите на длъжника. Съгласно изричната разпоредба на чл.635, ал.3 ТЗ, длъжникът, съответно неговите органи, когато той е юридическо лице, извършват лично или чрез упълномощено от тях лице всички процесуални действия в производството по иск по чл.694 ТЗ – т. е. – законът предвижда самостоятелно участие на дружеството – длъжник, макар и с открито производство или обявено в несъстоятелност. Именно то е страната по материалното правоотношение, на която е осигурено и участието на страна в процеса и в този смисъл – на страна, единствено разполагаща с правото да релевира правопогасяващото възражение за погасяване на вземането по давност. Синдикът не е страна по материалното правоотношение и в производството по иск по чл.694 ТЗ той не упражнява представителните функции по чл.658, ал.1, т.1 и т.7 ТЗ. В този смисъл за него са изключени процесуалните правомощия на главните страни по делото – признание или отказ от иска, както и да упражнява правата на страната по материалното правоотношение – да упражнява като процесуален способ за защита възражение за погасяване вземането по давност. В това производство синдикът не е и подпомагаща страна в процеса, отново с оглед защита на общия интерес. Касае се за особен вид страна, със специфично процесуално положение, несъвпадащо и с хипотезата на необходимо другарство – допълнителен аргумент за липсата на процесуална възможност за синдика да релевира възражение за погасяване вземането на длъжника по давност. /Впрочем това не би могло да бъде и основание за неприемане на вземането, доколкото според разпоредбата на чл.120 ЗЗД давността не се прилага служебно, тя е предоставена като процесуален способ за защита на страната по материалното правоотношение в исковото производство/. Ето защо синдикът не разполага с процесуалната възможност в исковото производство по чл.694 ТЗ, в което производство е законово осигурено правото на участие на длъжника в самостоятелно качество, да релевира възражение за погасяване вземането на длъжника по давност /така решение № 72/25.02.2020г. на ПАС по в.т.д. № 797/2019г./.

Следователно, възражението на синдика за погасяване на вземанията по давност не следва да се съобразява.

Доколкото обаче според чл.173, ал.2 ДОПК вземанията се отписват служебно с изтичането на срока по чл.171, ал.2 ДОПК, т.е. с изтичане на абсолютната давност, която е десетгодишна, съдът намира, че за тази давност трябва да се следи служебно, без да е нужно възражение.

Задълженията за заплащане на ДДС по справките-декларации са с падежи до 14-то число на месеца, следващ месеца, за който се отнася съответната декларация /чл.89, ал.1 вр. чл.125, ал.5 ЗДДС/.

По отношение на корпоративния данък за 2010г., според чл.92, ал.2 ЗКПО вр. чл.93 ЗКПО в редакцията към възникване на задължението, този данък следва да се декларира в срок до 31 март на следващата година, като подлежи на внасяне в същия срок.

Авансово удържаните данъци по чл.42 ЗДДФЛ се удържат от работодателя при окончателното изплащане на облагаемия доход, начислен за съответния месец.

Данъкът върху представителните разходи се декларира с годишната данъчна декларация, подавана от данъчно задълженото лице и се внася до 15-то число на месеца, следващ месеца, през който е начислен разходът /чл.217, ал.2 ЗКПО в редакцията му към възникване на задължението/.

Данъците върху дивидентите и ликвидационните дялове се плащат в сроковете по чл.202, ал.2 ЗКПО в редакцията на закона, която се прилага при възникване на задълженията. Според уточнението, направено от ищеца НАП, данъците върху дивидентите и ликвидационните дялове са за периода от 01.01.2008г. до 31.12.2008г., като падежът им е на 31.03.2009г., както са и за периода от 01.01.2009г. до 31.12.2009г. и падежът им е на 31.03.2010г.

Съгласно чл.171, ал.1 ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

Според чл.171, ал.2 ДОПК с изтичането на 10-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, се погасяват всички публични вземания независимо от спирането или прекъсването на давността, освен в случаите, когато: 1. задължението е отсрочено или разсрочено; 2. вземането е предявено в производство по несъстоятелност; 3. е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение; 4. изпълнението е спряно по искане на длъжника; 5. е подадена жалба за разрешаване на спор по глава шестнадесета, раздел Па.

Съгласно чл. 172, ал.1 ДОПК давността спира: 1. когато е започнало производство по установяване на публичното вземане - до издаването на акта, но за не повече от една година; 2. когато изпълнението на акта, с който е установено вземането, бъде спряно - за срока на спирането; 3. когато е дадено разрешение за разсрочване или отсрочване на плащането - за срока на разсрочването или отсрочването; 4. когато актът, с който е определено задължението, се обжалва; 5. с налагането на обезпечителни мерки; 6. когато е образувано наказателно производство, от изхода на което зависи установяването или събирането на публичното задължение. Според чл.172, ал.2 ДОПК давността се прекъсва с издаването на акта за установяване на публичното вземане или с предприемането на действия по принудително изпълнение. Ако актът за установяване бъде отменен, давността не се смята прекъсната. От прекъсването на давността започва да тече нова давност /чл.172, ал.3 ДОПК/.

В случая има издаден ревизионен акт от 31.05.2012г. и той касае ДДС, корпоративен данък, данък върху дивидентите, ликвидационните дялове и доходите на местни източници и данък върху представителните разходи. ДДС е начислен за периода от 01.06.2007г. до 31.03.2010г. Най-ранният падеж на плащане е на 16.07.2007г. Корпоративният данък е начислен за периода от 01.01.2007г. до 31.12.2009г. Най-ранният падеж на плащане е на 31.03.2008г. Данъкът върху дивидентите, ликвидационните дялове и доходите на местни

източници е начислен за периода от 01.01.2008г. до 31.12.2009г. Най-ранният падеж на плащане е на 31.03.2009г. Данъкът върху представителните разходи е начислен за периода от 01.01.2006г. до 31.12.2007г. Най-ранният падеж на плащане е на 02.04.2007г. Ревизионният акт е от 31.05.2012г. и с издаване на ревизионния акт се прекъсва давността /чл.172, ал.2 ДОПК/. Давността е прекъсната с издаване на ревизионния акт, т.е. прекъсната е на 31.05.2012г. и от тогава тече нова давност. Възражението на синдика за давността не следва да се взема предвид, както беше казано по-горе, но трябва да се следи дали е изтекла 10-годишната абсолютна давност. Тя тече за отделните вземания по ревизионния акт от 01.01.2008г., респ. 01.01.2009г., респ. 01.01.2010г., респ. 01.01.2011г. и е изтекла на 01.01.2018г., 01.01.2019г., 01.01.2020г. и 01.01.2021г. и така е погасила всички вземания по ревизионния акт. Тези вземания не се дължат, с тях не се дължат и лихвите за забава, доколкото са акцесорни. Наистина абсолютната давност не се прилага когато вземането е предявено в производство по несъстоятелност, но това е станало едва на 17.12.2021г., след като давността е била изтекла за всичките вземания по ревизионния акт, поради което съдът трябва да я зачете. Следователно, не се дължат вземанията за главниците от 107416.79 лева и вземанията за лихвите за забава от 140039.59 лева. Следва решение, с което искът за съществуването на тези вземания бъде отхвърлен.

Задълженията за ДДС по справките декларации № 02001399983/14.01.2011г. за декември 2010г., № 02001409752/12.02.2011г. за януари 2011г., № 02001422461/13.03.2011г. за февруари 2011г., № 02001438408/14.04.2011г. за март 2011г., № 02001449585/15.05.2011г. за април 2011г., № 02001493008/13.09.2011г. за август 2011г., № 02001527842/14.12.2011г. за ноември 2011г., № 02001563693/14.03.2012г. за февруари 2012г., № 02001575795/17.04.2012г. за март 2012г., № 02001614910/16.07.2012г. за юни 2012г., № 02001637736/13.09.2012г. за август 2012г. и № 02001817477/14.10.2013г. за септември 2013г., не са погасени по давност. Както стана ясно, съдът в случая следи за приложението само на абсолютната давност. 10-годишната давност за тези задължения е започнала да тече на 01.01.2012г., 01.01.2013г. и 01.01.2014г. според правилото на чл.171, ал.2 ДОПК и съответно би изтекла на 01.01.2022г., 01.01.2023г. и 01.01.2024г. Предявяването на вземанията пред съда по несъстоятелността е станало на 17.12.2021г., преди изтичане на абсолютната давност и тя повече не се прилага, понеже вземането е предявено в производство по несъстоятелност /чл.171, ал.2, т.2 ДОПК/. Следователно, не са погасени по давност тези вземания. Според експертизата, дължат се главници от 640074.99 лева и лихви за забава от 724139.59 лева и за толкова е основателен този иск. Следва решение за неговото уважаване, като претенцията се отхвърли за горницата над 724139.59 лева лихви до търсените 724143.57 лева.

Не са погасени по давност и вземанията на НАП за авансово удържан данък по чл.42 ЗДДФЛ, декларирани с декларациите образец 6. Тези данъци е трябвало да се платят през 2011г., 2013г. и 2014г. Следователно, давността за тях е почнала да тече на 01.01.2012г., 01.01.2014г. и 01.01.2015г. Нормалната давност в случая не следва да се взема предвид, понеже няма валидно направено възражение за нея. Абсолютната давност, за която

съдът следи служебно, би изтекла на 01.01.2022г., 01.01.2024г. и 01.01.2025г. Вземанията са предявени пред съда на 17.12.2021г. и оттогава абсолютната давност вече не се прилага заради чл.171, ал.2, т.2 ДОПК. Следователно, дължат се данъци от общо 534.42 лева и лихви за забава от общо 438.51 лева според експертизата. Доколкото обаче с иска се търсят 435.82 лева, с оглед диспозитивното начало в процеса, трябва да се приеме, че вземането е за тази сума. Следва решение, с което се приеме, че се дължат 534.42 лева главници и 435.82 лева лихви за забава.

По отношение на останалите справки-декларации съдът намира следното:

Погасени по давност са вземанията по справките № 02001373296/15.11.2010г. и № 02001387275/14.12.2010г. За тях абсолютната давност тече от 01.01.2011г. и изтича на 01.01.2021г. Давността е изтекла преди предявяване на вземанията на 17.12.2021г. Ето защо те не се дължат. Не се дължат вземанията за лихви от общо 741.33 лева /по тези декларации ищецът не търси главници/. Следва решение, с което искът за тези вземания бъде отхвърлен.

Корпоративният данък е платим на 31.03.2011г., т.е. давността тече за него от 01.01.2012г. Следователно, абсолютната давност би изтекла на 01.01.2022г. Тя обаче не се прилага, понеже преди да изтече, вземането е предявено пред съда по несъстоятелността /17.12.2021г./. Налага се извод, че данъкът не е погасен по давност и се дължи в размер от 54430.04 лева, отделно се дължи и лихва в размер от 59408.26 лева, колкото е изчислена от експертизата. Следва решение, с което се признае съществуването на вземанията за главници от 54430.04 лева и лихви от 59408.26 лева, като се отхвърли иска за горницата до 59408.56 лева за лихвите.

С оглед изхода на делото, на основание чл.78, ал.1 ГПК ответникът следва да бъде осъден да заплати на ищеца съдебно – деловодни разноски в размер на общо 899.11 лева за юрисконсултско възнаграждение и експертизи, съразмерно на уважената част от исковете.

На основание чл.694, ал.7 ТЗ, ответникът трябва да се осъди да заплати на БОС такса върху уважените размери на исковете от 14790.23 лева, изчислена върху една четвърт от вземането, което е признато за съществуващо.

Така мотивиран Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.694, ал.2, т.1 ТЗ, че съществуват предявените от Националната агенция по приходите в производството по несъстоятелност срещу „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 102855294, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, ул. „Любен Каравелов“ № 5, ет.1, представлявано от управителя Димитър Стефанов Михалев публични вземания за **главници** в размер на **640074.99 лева**, представляващи ДДС и **лихви за забава** в размер на **724139.59 лева**, включени от съда по несъстоятелността в списък на неприети вземания, обявен в ТРРЮЛНЦ под № 20220815125640, дължими по справки-декларации №

02001399983/14.01.2011г., № 02001409752/12.02.2011г., № 02001422461/13.03.2011г., № 02001438408/14.04.2011г., № 02001449585/15.05.2011г., № 02001493008/13.09.2011г., № 02001527842/14.12.2011г., № 02001563693/14.03.2012г., № 02001575795/17.04.2012г., № 02001614910/16.07.2012г., № 02001637736/13.09.2012г. и № 02001817477/14.10.2013г., като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над 724139.59 лева лихви до търсените 724143.57 лева.

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.694, ал.2, т.1 ТЗ, че съществуват предявените от Националната агенция по приходите в производството по несъстоятелност срещу „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 102855294, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, ул. „Любен Каравелов“ № 5, ет.1, представлявано от управителя Димитър Стефанов Михалев публични вземания за **главници** в размер на **534.42 лева**, представляващи авансово удържан данък по чл.42 ЗДДФЛ и **лихви за забава** в размер на **435.82 лева**, включени от съда по несъстоятелността в списък на неприети вземания, обявен в ТРРЮЛНЦ под № 20220815125640, дължими по декларации образец 6 № 020021201020911, № 020021300560084, № 020021301262376, № 020021304020733, № 020021304020755, № 020021304020735, № 020021304145186, № 020021305063070, № 020021305443686, № 020021306145088, № 020021307007283, № 020021307303138, № 020021402029347, № 020021402030215, № 020021404898505, № 020021404898546, № 020021405800452, № 020021406661955, № 020021407511400.

ПРИЕМА ЗА УСТАНОВЕНО на основание чл.694, ал.2, т.1 ТЗ, че съществуват предявените от Националната агенция по приходите в производството по несъстоятелност срещу „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 102855294, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, ул. „Любен Каравелов“ № 5, ет.1, представлявано от управителя Димитър Стефанов Михалев публични вземания за **главници** в размер на **54430.04 лева**, представляващи корпоративен данък и **лихви за забава** в размер на **59408.26 лева**, включени от съда по несъстоятелността в списък на неприети вземания, обявен в ТРРЮЛНЦ под № 20220815125640, дължими по декларация по чл.92 ЗКПО № 0200014199/31.03.2011г., като ОТХВЪРЛЯ иска за горницата над 59408.26 лева до търсените 59408.56 лева.

ОТХВЪРЛЯ иска на Националната агенция по приходите срещу „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 102855294, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, ул. „Любен Каравелов“ № 5, ет.1, представлявано от управителя Димитър Стефанов Михалев за приемане за установено, че съществуват предявените от НАП в производството по несъстоятелност срещу „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, с ЕИК 102855294 публични вземания за **главници** в размер на **107416.79 лева**, представляващи ДДС, корпоративен данък, данък върху дивидентите, ликвидационните дялове и доходите на местни и чуждестранни лица, данък върху представителните разходи и **лихви за забава** в размер на **140039.59 лева**, включени от съда по несъстоятелността в списък на неприети вземания, обявен в ТРРЮЛНЦ под № 20220815125640, дължими по ревизионен акт № 021200771/31.05.2012г., издаден от ТД на НАП.

ОТХВЪРЛЯ иска на Националната агенция по приходите срещу „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 102855294, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, ул. „Любен Каравелов“ № 5, ет.1, представлявано от управителя Димитър Стефанов Михалев за приемане за установено, че съществуват предявените от НАП в производството по несъстоятелност срещу „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, с ЕИК 102855294 публични вземания за **лихви за забава** в размер на **741.33 лева**, включени от съда по несъстоятелността в списък на неприети вземания, обявен в ТРРЮЛНЦ под № 20220815125640, дължими по справки-декларации № 02001373296/15.11.2010г. и № 02001387275/14.12.2010г.

ОСЪЖДА „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 102855294, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, ул. „Любен Каравелов“ № 5, ет.1, представлявано от управителя Димитър Стефанов Михалев да заплати на Националната агенция по приходите, гр. София, ул. “Княз Дондуков“ № 52 сумата от **899.11 лева** съдебно-деловодни разноски.

ОСЪЖДА „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 102855294, със седалище и адрес на управление гр. Несебър, ул. „Любен Каравелов“ № 5, ет.1, представлявано от управителя Димитър Стефанов Михалев да заплати в полза на държавата по сметка на БОС държавна такса в размер на **14790.23 лева**.

Решението е постановено при участието на синдика на „СЪН РАЙЗ ВИЛИДЖ“ ЕООД – в несъстоятелност, ЕИК 102855294 М. П. В., на основание чл.694, ал.4 ТЗ.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаския апелативен съд в двуседмичен срок от връчването му.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____